

Rast sjemena vjere

Zakoračili smo u liturgijsko „vrijeme kroz godinu“. Nakon dugog vazmenog vremena u kojem smo razmatrali središnja otajstva naše svete vjere i koje smo završili svetkovinama Uzašašća i Duhova te nakon njih svetkovinama Presvetog Trojstva, Tijelova te Presvetog Srca Isusova i Bezgrešnog Srca Marijina, ulazimo u liturgijsko vrijeme pomalo zbunjujućeg naziv, ali vrlo važnog značenja. Vjera se ne živi samo u velikim i svečanim blagdanima, već uvijek i u svim mogućim životnim trenutcima. „Vrijeme kroz godinu“ liturgijski je okvir čija je glavna zadaća pratiti vjernika u njegovoj svakodnevnicu i redovitosti života pozivajući ga da preko slušanja Božje Riječi omogući rast posijanom sjemenu kraljevstva nebeskog u svojem srcu.

U današnjem evanđelju Gospodin Isus ostavlja svojim učenicima vrlo važnu poruku, a time i svima nama. On uspoređuje Kraljevstvo Božje sa sjemenom posijanim u zemlju, sa sitnim gorušičinim zrnom koje, jednom posijano, započinje svoj rast.

Prva karakteristika toga zrna je njegova malenost i neznatnost. Vjera i život u vjeri za svakog od nas počinje kao nešto malo i neznatno. Koliko nam se puta čini da nema smisla biti vjernik, da nema smisla nasljedovati Gospodina. Da bolje uvijek prođu oni drugi, da za vjernika nema mjesta u društvu, politici, dobrom radnom mjestu. Kažu da je diktator Staljin pitao svoje generale koliko vojnih divizija ima Katolička crkva. Kada su mu odgovorili da nema niti jednu uskliknuo je da onda ta Crkva ništa ne vrijedi. Biti vjernik znači prihvatiti logiku malenosti u očima svijeta iz koje se djelovanjem milosti Božje preko života u vjeri Crkve rađaju veliki i prekrasni plodovi ljubavi i mira. *Kad se gorušičino zrno baci u zemlju, manje od svega sjemenja na zemlji, jednoć posijano, naraste i postane veće od svega povrća pa potjera velike grane te se pod sjenom njegovom gnijezde ptice nebeske* (Mk 4,31).

Danas nam se sve više čini da je Bog izgubio bitku. Ljudi otpadaju od vjere i istine, moralni slom društva sve je očitiji, Crkva i vjernici prolaze kroz krizu u kojoj se mnogi ne snalaze već odustaju. Što sada? Pogledajmo Isusa. On je to malo i neznatno sjeme, zgaženo i ubijeno, ostavljeno i prezreno, popljuvano i ismijano. Iz njegove žrtve i smrti, snagom uskrsnuća, rodio se nov život i novi plod Božje pobjede i svemoći koja se i danas pokazuje u vjeri Katoličke crkve, koja usprkos svim progonima, već dva tisućljeća opstaje poput svjetionika smisla, istine i spasenja svim narodima.

Druga karakteristika sjemena je osobita narav njegova rasta. U prirodi, jednom kada je sjeme bačeno u zemlju, ono je neovisno od svojega sijača te se razvija sukladno zakonitostima prirode. Sijač je posijao sjeme i dužan je za njega brinuti i učiniti sve da ono raste, ali on ne daje

rast tome sjemenu, niti može znati kada će doći plod. Tako je i s nama. Mi bismo voljeli upravljati svojim životom, sjemenom vjere u nama posijanom, ali ne shvaćamo da to nije naš zadatak. Vjernik ima stalnu potrebu vjerski rast promatrati svojim mjerilima težine i širine, isplativosti, uspjeha i zanimljivosti. No, to jednostavno tako ne ide. Ljutimo se na Boga kada se ne događa ono što smo si zamislili, kada ne dajemo plod u vrijeme kada mi to želimo, kada ne razumijemo zašto nam se nešto dogodilo. Imajmo uvijek na umu ove riječi proroka Izaije: "Jer misli vaše nisu moje misli i puti moji nisu vaši puti" (Iz 55,8). Svoj vjerski rast i Isusovu preobrazbu našeg života jednostavno ne možemo razumjeti ljudskim kategorijama.

U drugom čitanju sv. Pavao nam govori da *u vjeri hodimo, ne u gledanju* (2 Kor 5,7). Radikalan i isključiv racionalan pristup životu i vjeri velika je prepreka Božjem djelovanju u životu čovjeka. Ako nam ovo temeljno pravilo duhovnosti nije jasno, vrlo brzo ćemo se razočarati, jer nismo dobili ono što smo očekivali i ne u vremenu koje smo mi zacrtali. Ja sam pozvan dopustiti Božjoj milosti da u meni djeluje, te surađujući s njom, u kršćanskoj nadi, očekivati predivne njene plodove.

Treća karakteristika sjemena jest stupnjevitost njenog rasta. Biolog pažljivo prati svaku stopu rasta neke biljke te je za njega svaka faza razvoja važna i potrebna pažnje i brige. Tako je i s ljudskim životom. On od trenutak začeca, razvoja prvih organa, rođenja pa se do starosti prolazi proces rasta i razvoja. Isto to vrijedi i za naš život u vjeri. U njemu nema gotovih rješenja, brzih i kratkih tečajeva, instant napitaka mudrosti, već postoji samo stupnjevitost rasta i otvaranja ljudskog srca ranjenog grijehom Božjem Duhu. Stoga je svaki korak važan, svaki trenutak u kojem se nalazimo ima svoj smisao. Duh Sveti poštuje ljudsku narav i djeluje u njoj postupno i stoga nema koristi od trenutačnih ushićenosti, već se od vjernika traži rast u poniznosti i djelatnoj ljubavi. U tom rastu u vjeri nije svejedno što i kako se čini. Duhovnost nije za diletante i zanesenjake, već za ljude spremne slušati i mijenjati se u strpljivosti iz dana u dan – do punine Kristove. Opasno je također zaustaviti taj rast ili Boga staviti na čekanje, kao da je riječ o gledanju nekog filma. Suludo je misliti da neće imati posljedica na moj život ako prestanem rasti u vjeri, moliti, ići na kateheze ili na sv. misu. Pupiljak nove ruže ne raste preko noći.

Molimo po zagovoru Bezgrešnog Srca Marijina da Gospodin stavi uvijek u naša srca svoju Riječ, ali i želju da se po njoj rastemo u sličnosti svome Učitelju.

vlč. Borna Puškarić
17.06.2012.